

Pásztor Pálma

A kitagadott fiú

&

A kalandor

A kitagadott fiú

Egy gyermek álmai

A hatalmas fekete csatamén előtt máskor olyan engedelmesen vált volna ketté a tömeg, mint sok száz évvel korábban ama tenger; de most jóformán észre sem vették. Porlepte lovasa nem győzött eleget füstölögni lassú haladása miatt.

– Mégis, mi folyik itt? – fordult a hozzá legközelebb álló szájtátihoz – Még végül tovább tart majd keresztüljutnom ezen a nyomorúságos porfészken, mint amíg eltartott az idevezető utam!

– Amparo – mutatott a kérdezett a tér közepe felé.

A férfi már kifakadt volna a kurta és számára érthetetlen válaszon; de ahogy pillantásával követte a jelzett irányt, végre ő is észrevette, akit az egész tömeg nézett. Egy mutatványosnő volt, nyilván őt hívták Amparónak. A lovasnak igazán nem volt vidám napja, kimerült volt és éhes; ráadásul régóta nem szabadulhatott az érzéstől, hogy követik. Azt éppen nem lehetett volna állítani, hogy fogalma sem volt, kik lehetnek a kéretlen árnyékok. Ellenkezőleg: elég vaskos listát tudott volna felsorolni – és sajnos a jelöltek egyike sem éppen jó egészséget kívánna neki, ha összetalálkoznának. A fiatal zsonglőrnő tehetsége azonban

még őt is megérintette; s egypár percre megállt gyönyörködni a látványban.

Amparo már lehetett, legalábbis erre vallottak kuszán kígyózó hollófürtjei és olajbarna bőre. Öltözékét merőben felesleges lett volna vizslatni, ugyanis a magára tekert tarka rongyok és kendők egyetlen ismert nép viseletére sem hasonlítottak. Éppen azzal foglalatzkodott, hogy különféle gyümölcsöket, agyaggolyókat és apró karikákat pörgetett körbe a levegőben.

Az esti harangszó alig ritkította meg a bámész nép sorait, a lovast azonban ráébresztette kötelességére. Nagyon is határozott céllal érkezett a városba; az már merőben más kérdés, hogy nemes elhatározása mostanra már ugyancsak megfogyatkozott. „Mennyivel kellemesebb lenne itt maradni nézelődni, mintsem Inés tanácsait hallgatni. Milyen kényelmes megoldás lenne, ha ő is megtagadott volna... Kár, hogy belé több lelkiismeret szorult, mint az apjába.”

Ahogy igyekezett kikerülni a forgatagból, véletlenül meglökte Amparót, mire a nő elejtette az egyik almát. A szájtátiak már gúnyos mosollyal várták, mikor landol a földön az összes tarkabarka holmi... Azonban csalatkozniuk kellett: a lány bámulatra méltó ügyességgel folytatta mutatványát. Még arra is maradt ereje, hogy az immár ismét sebesen pergő gyümölcs – és csecsebecsekoszorú mögül anyanyelvén válogatott szitkokat szórjon a figyelmetlen bajkeverőre. A férfi a lé-

nyezet ugyan kihámozta belőlük; de nem látszott, hogy különösebben a szívére vette volna. Mélyen kihajolt a nyeregből, s felkapta a ló patái közé gurult almát.

– Azt hiszem, ez a tiéd – intett vele a mutatványos felé.

– Adja ide... senor!

– Ha akarod: kapd el! – mosolyodott el. Egy pillanatra összevillant a tekintetük... csak ő képzelődik, futott át a nő fején, vagy ez az ember *valóban* meg akart bizonyosodni, hogy készen áll a mutatvány folytatására?... és feléje lendítette az almát.

Amparo ügyesen elkapta, mire a tömeg tetszéssel felrivallt, s ő érezte, amint diadalmas mosoly ül ki az arcára. Amely azonmód lehervadt, amikor észrevette: a férfi képén is hasonlóképpen elégedett kifejezés terül szét.

Az előadás végeztével lekapta kopott, széles karimájú fövegét, s némi fizetség reményében körbejárt vele. Szerencsés napja volt: bőségesen záporoztak az olcsóbb érmék; s mikor eliszkolt a sikátorok útvesztőjében szállása felé, elégedetten méricskélte a kalap súlyát. Ma többet sikerült összegyűjtenie, mint általában; talán a báméskodók értékelték a közjátékot is. „Még a végén hálás leszek annak a bajkeverő senornak.”

– Várj egy cseppet!

„Hálás? Azért *ennyire* nem” – gondolta, s meggyorsította lépteit; megismerve a férfi hangját. „Talán mégsem olyan jószándékú... bár... talán